

VEČERNI LIST

NEODVISEN DNEVNIK

Letno celoletno po pošti K 40.—, za Ljubljano K 36.—
 polletno : : : 20.— : : : 18.—
 četrtletno : : : 10.— : : : 9.—
 mesečno : : : 3.50, : : : 3.—
 Vredništvo in uprava: Kopitarjeva ulica 6. — Telefon 50.

Inserti: Enostolpna petlitrsna (59 mm široka in 9 mm visoka ali nje prostor) za enkrat po 50 vin., za dvakrat večkrat po 45 vin. — Ob sobotah dvojni tarif. — Poslano: Enostolpna petlitrsna K 1.—, — izhaja vsak dan, izvenredne nedelje in praznike, ob 3. uri popoldne.

Kje je dr. Mahnič?

Kam so zaprli bolnega škofa?

Posebno poročilo »Večernemu listu«.

Zagreb, 10. aprila. O dr. Mahničevem pregnanstvu v Italijo poročajo še sledeče: Ko so italijanske oblasti hotele dr. Mahniča deportirati v Italijo, so se temu uprli zdravniki, ker je škof dr. Mahnič bolan. Mahničev ordinarij dr. Stanjek in italijanski zdravnik dr. Benevegnà sta izjavila, da ne moreta dopustiti, da bi škofa prepeljali v kak oddaljenejši kraj, ker zdravstveno stanje tega ne dovoljuje. Nato so Italijani navidezno ugodili temu ugovoru in so obljubili, da ga na njegovo željo

prepeljejo v Senj. Na torpedovki sta škofa spremljala dr. Stanjek in pater Radič. Na visokem morju pri stari Baški pa so škofu naznanili, da ga peljejo v Jakin (Ancono). Tam so dr. Mahniča ločili od spremstva. Dr. Stanjek in pater Radič sta preiskala celo mesto, tudi pri jakinskem škofu sta bila. A o Mahniču ni več sledu. Dr. Stanjeka in patra Radiča so Italijani nato s torpedovko prepeljali nazaj.

Italijani so začeli iz cele Istre naše ljudi v velikem številu deportirati v Italijo.

Koroški Slovenci glasujejo za Jugoslavijo.

Rešite slovenski Korotan!

Posebno poročilo »Večernemu listu«.

Črna, 9. aprila. Možiška dolina je oddala nad sedem tisoč glasov za Jugoslavijo.

Velikovec, 9. aprila. Za one dele slovenske Koroške, ki so zasedeni po jugoslovanskih četah, se je vršilo ljudsko glasovanje, da se koroško ljudstvo jasno in svobodno izreče, kam hoče, da pripada. Za Jugoslavijo se je izreklo 33.957 glasov

in le 631 glasov je bilo za Nemce. Pomniti pa je, da je od Jugoslovancov zaseden le neznaten del slovenskega Korotana. Pod nemškim terorjem se slovensko ljudstvo ne more svobodno izraziti in hrepenje čaka odločilne besede iz Pariza ali odločilnega dejanja od strani naših vojakov.

Nemci požigajo slovenske kmetije na Koroškem.

Posebno poročilo »Večernemu listu«.

Velikovec. K Vašemu poročevalcu je prišel ves potr I. Haimburger, po domače Straser v Mrzli vodi, star okrog 70 let in začel jokati. Na vprašanje, kaj mu je, je pravil, da je sedaj revež; Nemci so mu požgali hišo in gospodarsko poslopje — rešiti ni mogel drugega kot nekaj živine. Poslopje je stalo sredi med slovensko in nemško bojno črto. Slovenski vojaki so hodili k njemu po mleko; to je jezilo Nemce. Sklenili so mu zažgati hišo, kakor je šele zdaj zvedel posestnik. Mislili so si, da pridejo slovenski vojaki pomagat gasiti in

ob tej priliki jih bodo napadli. T eklenški načrt so res izvedli. Ko je to, so se postavili malo nad poslopjem v bojno črto, da bi napadli Slovence. Le ti so to zapazili in niso šli blizu, čeravno bi radi bili pomagali posestniku gasiti. Nemci so začeli streljati — naši so odgovarjali in ubogi kmet, ki bi lahko rešil še to in ono — se je moral skriti — da ga ni zadela krogla. — Zopet dokaz barbarskega nemških tolp. Vse trpljenje bi lahko izostalo, ko bi bilo našim vojakom dovoljeno, štiti slovenske kraje nemških tolp.

Škof Mahnič.

Italijanski militarizem je izvršil novo kričeče nasilje. Starega, sivolasnega biskupa dr. Mahniča so Italijani z zvijačo odvedli na svojo torpedovko ter ga nasilno odvedli v Ancono. Poročilo o tem se glasi:

Dne 4. t. m. ob 6. uri zjutraj je prišel k škofu italijanski častnik z brzozavko admirala Cagnija, ki je dovoljevala škofu, da se sme po svoji želji preseliti v Senj. Častnik je nato spremil škofa na italijansko torpedovko, ki naj bi ga prepeljala v Senj. Na škofovo izrecno zahtevo so mu dovolili spremstvo dveh duhovnikov. Ko je priplula torpedovka na odprto morje, je stopil pred škofa poveljnik ladje ter mu izjavil, da je isti trenutek prejel brezžično brzozavko iz Reke, da škofa ne sme prepeljati v Senj, temveč ga mora odvesti v Ancono. Vsi protesti škofovega spremstva so bili zaman. Torpedovka je odplula v Ancono, kjer so škofa izkrcali, njegova spremljevalca pa prisilili, da sta se vrnila. O nadaljni usodi škofa dr. Mahniča se ne ve ničesar.

Zoper tako postopanje napram vzornemu jugoslovanskemu škofu bi moral protestirati ves kulturni svet! Celo Nemci, ki so v Belgiji izvrševali čuda barbarskih činov, si niso drznili dotakniti se belgijskega škofa kardinala Mercier-a, ki se je upiral nemški vladi ter se potegoval za ubogo belgijsko ljudstvo. Pač so grozili, da ga bodo zaprli, a celo Nemec se je bal to izvršiti. Laškemu brigantstvu, ki je tako na las podoben nemškemu barbarstvu, je pridržano, izvrševati nasilja tudi na sivih starčkih, ki se kot škofje potegujejo za pravice svojega ljudstva.

Mahničev Krk je središče slovanskega bogoslužja, tisto središče, od katerega izhaja misel, da se uvede v naših cerkvah staroslovenski obred. Krk z Mahničem je bil središče gibanja za združenje po veri ločenih bratov.

Ni nam vseeno, kam bo Lah poslal dr. Mahniča. Cela Jugoslavija trpi z njim in vihar ogorčenja se mora dvigniti proti temu laškemu brigantstvu.

Gorje ti, okrutni Lah, prej ali slej bo konec tvojega nasilja in tedaj bodo kaznovane na tebi vse krivice, ki si jih storil na našem ljudstvu in njegovih najboljših sinovih!

Nemci zopet napadajo. Nemške tolpe vržene daleč nazaj.

Posebno poročilo »Večernemu listu«.

Marenberk, 10. aprila. Včeraj so skušale nemško-koroške in štajerske čete, ki se zbirajo na črti Labud — Ivnic, vdreti čez jugoslovansko demarkacijsko črto pri Soboti. Čete generala Maistra so napodile nemške tolpe daleč nazaj.

Ljubljana, 10. aprila. Ljubljanski dopisni urad poroča z dne 10. aprila ob 9.

uri zjutraj iz uradnega vira: Dne 9. t. m. ob 1. uri popoldne so Nemci streljali z artiljerijo, z metalcami min, s strojnimi in puškami na most pri Galiciji. Naše topništvo in strojnice so odgovarjale. Nato je bil mir. Ob 10. uri dopoldne je nemški zrakoplov metal letake.

Regulacija valute v avgustu. 1 dinar za 2 kroni.

Posebno poročilo »Večernemu listu«.

Zagreb, 10. aprila. Belgrajska »Pravda« poroča: V začetku avgusta začnejo z reguliranjem valute. Krone bodo zamenjali

z dinari v primeru 2 : 1. Krone bodo zamenjali z dvema tretjinama dinarjev in z eno tretjino državnih obližacij.

Nesoglasje v Parizu.

Posebno poročilo »Večernemu listu«.

Zagreb, 10. aprila. Handelsbladet v Amsterdamu poroča iz Pariza: Optimizem glede skorajšnjega sklepa preliminarnega miru se je pričel ohlajati. Pojavljajo se nesoglasja glede zasedbe renske obali. Po-

leg tega jim dela velike preglavice jadransko vprašanje. Nekatere vevlasti so proti zasedbi renske obali. To je za ertento velikih vojaških interesov. Prva čukacijska vojska šteje 500.000 moč.

Francija in Anglija uvažujeta jugoslovanske dokaze.

Posebno poročilo »Večernemu listu«.

Zagreb, 10. aprila. Iz Pariza poroča: Minister za zunanje zadeve dr. Trumbić je prisostoval pri posvetovanju odbora četvorice. Izjavil je časnikiarjem, da

so jugoslovanski dokazi glede prepornih točk z Italijo uvaženi v krogih angleške in francoske diplomacije.

Češki vseučiliški profesorji za Jugoslovanski Jadran.

Posebno poročilo »Večernemu listu«.

Praga, 9. aprila. Vsi češki listi prinajajo oklic vseučiliških profesorjev pod naslovom: »Za pravično rešitev jadranskega vprašanja!« V tem dolgem oklicu izjavljajo češki profesorji svoje simpatije za Jugoslovane in naglašajo zasluge Srbije. Profesorji češkega vseučilišča v Pragi, ki so se bavili z jugoslovanskim vprašanjem, izjavljajo, da so prepričani o pravičnosti ju-

goslovanskih teženj na Jadranu, kjer staneje kompaktno jugoslovansko prebivalstvo. Pošiljajo svoje simpatije trpečim bratom in pozivljajo merodajne faktorje, naj delajo za zmago pravice ter da se načela miru ne pregreše proti narodu, ki je tolikanj trpel za svoje osvobojenje in ujedinjenje.

Lahi zaprli duhovnika, ker je žigosal nemoralnost.

LDU Zadar, 9. aprila. (DDU) Te dni je don Simon Lovrovič, upravitelj župe v Silbi, žigosal v svoji pridigi vedenje nekaterih ženskih zaradi njih nemoralnega obnevanja z vojaki. Zastran tega so ga zaprli in odvedli v Zadar. Zatvorili so ga v sobo, kjer je bilo nekaj drugih jetnikov, med njimi 13 italijanskih vojakov. Jetniki so ga jeli žaliti. Eden izmed vojakov je zahteval od župnika, naj izprazni sed za smeti. Duhovnik je dva dni ostal v tej družbi; spal

je na raztrganem pokrivaču. Šele čez dva dni so ga izpustili Italijani, ko so se uverili, da je zaprt brez razloga.

Nemila laška glupost.

LDU Zadar, 8. aprila. (DDU) V mestecu Sali je propovedoval župnik v cerkvi in dejal med drugim, da mu je milo, da je narod tako pobožen. Gredočega iz cerkve so prijeli karabinjerji in ga odvedli v vojašnico. Tam so ga izpraševali, zakaj se je v pridigi spominjal guvernerja Milla,

Jugoslovansko gledališče v Splitu.

LDU Split, 9. aprila. (DDU) Včeraj je prenehalo delovati staro splitsko diletantsko gledališčno društvo. Nadomestovalo ga bo stalno jugoslovansko gledališčno društvo, ki bo za sedaj gojilo samo dramo. Organizacija in uprava je poverjena dosedanjemu prvemu režiserju osješkega gledališča Gavriloviču. Izvedeli smo, da bo nekaj dobrih sil zagrebskega gledališča angažiranih za gledališčno društvo v Splitu.

Iz pokrajine.

k Za vizitatorja hercegovinske frančiškanske provincije je imenovan o. dr. Eterović, ki je več let študiral v Parizu, kjer je bil zadnji čas kot član duhovniške misije, ki jo je vodil škof dr. Čarij.

k Profesorje in učitelje opozarjamo še enkrat, naj katerebodi zahteve na staro Avstrijo prijavijo čim najpreje. Dokumentov ni treba. Prof. dr. Ivan Arnejc, Dunaj I. Minoritenplatz 5.

k Šole in druge zavode, ki so morda oddali svoječasno platin ali kako drugo dragoceno kovino vojaštvu (vojni kovinski centrali) opozarjam, da ni nemogoče, da svoje stvari dobijo povrnjene in natura, ako se pravočasno prijavijo s tozadevno prošnjo pri domobranskem likvidajočem ministrstvu Dunaj I. Babebergerstrasse 5. Dr. Iv. Arnejc.

k Gibanje med trgovskimi nameščenci v Zagrebu. Zagrebski trgovski nameščenci so imeli shod, na katerem so sklenili, poslati delodajalcem ultimatum, da se v četrtek začno pogajanja o že preje izročeni spomenici. Ako delodajalci tej zahtevi ne bodo ugodili, začno nameščenci štrajkati.

k Draginja in pomanjkanje na belgrajskem trgu je postala po uvedbi potnih listov še občutnejša. Iz Zemuna, Pančeve in drugih bližnjih mest, ki preskrbujejo belgrajski trg, so prodajalke mleka, zelenjadi i. dr. skoro popolnoma izostale. Belgrajski listi zahtevajo od pomoči.

k Bogoslovna Sv. Save zopet v Belgradu. Te dni je prispel v Belgrad prvi oddelek dijakov in učiteljev belgrajske bogoslovnice Sv. Save, ki se je začasa vojne preselila na Angleško. V kratkem pričakujejo še drugi oddelek.

k Konferenca starišev in učiteljev na ženski realni gimnaziji na liceju v Zagrebu se je vršila 6. t. m. pod predsedstvom ravnatelja Sarkotića. Po dolgotrajni razpravi so zborovalci sprejeli naslednje predloge: 1. Da se toži urednik »Jutranjega lista«; 2. da se toži ga. Zofka Kveder-Demetrovič, ki je prva spravila stvar v javnost; 3. da se sodno zasleduje neznani pisec članka, ki je zlorabil ime dr. Trbojeviča.

kr Milan Marjanović je iz Pariza došel v Zagreb.

k Največji hotel v kraljestvu SHS zgradi stavbna družba inž. Jovana Sevdice v Novem Sadu. Hotel bo imel v zgornjih

nadstropjih 200 do 300 sob; v pritličju bo moderno urejena borza, sobane za gostije, čitalnice, dvorane za koncerte in zabave. Družba bo na lastne stroške uredila moderna sprehajališča in kopališče; preuredila bo mestni park in napravila ribnike in jezera. Za podjetje je določenih 2 do 3 milijone kron.

k Za srbsko siročad. Na pobudo državnega oddelka za varstvo mladine je aprava samostanov v Vojvodini sklenila, da nemudoma sprejme v vzgojo in uk 300 sirotelih dečkov iz Srbije.

k Netočna označba posameznih ministrstev. Uradno se nazivata v našem kraljestvu naučno in pravosodno ministrstvo: Ministarstvo prosvete i vera — ter: Ministarstvo pravde. Prof. dr. Čed Marjanovič dokazuje v »Epohi«, da sta ta dva naziva napačna, ker državna ministrstva ne upravljajo ne ver kot takih, ki imajo vsaka svojo lastno cerkveno oblast v ta namen, kakor tudi ne pravice kot take, marveč edino le državnopravne posle posameznih ver in sodstvo, pravosodje. Edino pravilna označba bi torej bila: »Ministrstvo za verske stvari« in »ministrstvo za pravosodje«.

Narodna Zastita, svoboden in neodvisen list za varstvo otrok. — Izšlo so 1., 2. in 3. številka tega mesečnika na 72 straneh velike osmerke. Ta trojni zvezek prinaša več lepih člankov inotic o socialnih vprašanjih današnje dobe. Sestavljen je iz tiskanih z latinico in cirilico, a v listu je tudi slovensko čtivo. Obširnejši so članki: Varstvo žene delavke (dr. Gjuro Basariček); Otroško in mladinsko varstvo; Zbiranje gradiva za socialni arhiv; Iz urada »Središnjeg zemaljskog odbora«; V krempeljih alkohola itd. List uredjuje dr. Gjuro Basariček, uredništvo in upravništvo sta na Kipnem trgu 9, I. nadstr. v Zagrebu. Naročnina letno 20 K. Prihodnja številka izide koncem aprila kot jubilejna številka povodom »dneva vojne siročadi« dne 1. maja t. l. Za jubilejno številko je prelozilo uredništvo izbrano gradivo od mnogih naših uglednih pisateljev in književnikov.

Iz Ljubljane.

I II. simfonični koncert orkestra srbske kraljeve garde je nudil mnogo umetniškega užitka. Višji kapelnik g. St. Binički je dal kot prvo točko svojo uverturo k Vojnovičevi drami Ekvinokcij. Skladba je prikupljiva po motivih in zanimiva v instrumentaciji. Gospica Mara Biničska, hči g. višjega kapelnika, je nastopila kot pianistinja v Chopinovem koncertu za klavir v C-molu. Mlada umetnica ima veliko tehniko in igra s finim umevanjem. Drugih točk ne bomo omenjali; rečemo samo, da je orkester kraljeve garde prvovrsten in ima izbornega vodjo. Iz srca se veselimo II. koncerta.

I Društvo inženirjev v Ljubljani ima izredni občni zbor v torek, 15. t. m. ob 8. uri zvečer v dvorani mestnega magistrata. Člani se vabijo k polnoštevilni udeležbi, ker je med drugim tudi sprememba pravil ter povečanje odbora na dnevnem redu.

I Preložitev krušnih komisij. Krušne komisije bodo uradovale šele v soboto, dne 12. t. m., od 8. do pol 1. ure popoldne, ker se bo dalo strankam na razpolago, da dobe namesto kruha moko za kruh. Na močne izkaznice se bo dobilo tudi naprej moko za pecivo. Preden se ne objavi, kako se bo to izvršilo, naj nihče ne odda svojih krušnih kart pekom.

I Pekli in prodajalci kruha se vabijo, da se zglase zanesljivo v četrtek, dne 10. t. m., ob 10. uri zjutraj v veliki dvorani mestnega magistrata zaradi tozadavnega dogovora. Manjkati ne sme prav nobenega, ker je zadeva silno nujna in ni časa, da bi se z vsakim pekom ali prodajalcem zaradi prepoznega prihoda posebej obravnavalo.

I Deželna zadruga izdelovalcev sodavode na Kranjskem je imela 6. t. m. svoj redni občni zbor ob veliki udeležbi. Od 70 članov se jih je odzvalo 50. Deset članov se nahaja v zasedenem ozemlju in se zato zbora niso mogli udeležiti; tudi dva sodavičarja iz Štajerske sta posetila zborovanje. — Med drugim se sklene, da se naprosi naša vlada, da bi zamogel naš stan zopet redno delovati, da pomaga z vsemi sredstvi, ki so ji na razpolago, ker od 70 članov jih je polovica, ki imajo edini in glavni obrt sodavičarstvo, zato se prosi vlada, da ukrene vse potrebno, da dobimo ogljikovo kislino, ker brez te je nemogoče vsako izdelovanje sodavičarskih izdelkov, izjemoma le nekaj obratov, ki napravljajo potom zveplene kisline. Nadalje se sklene povabiti sodavičarje iz Štajerske, ki so bili poprej pri štajerski zadrugi v Gradcu, da se priklonijo naši zadrugi, ki bo spremenila pravila in naslov v Zadrugo sodavičarjev za Slovenijo. Sklene se, da stane silon in pokalica 70 v iz obrtvališča. Članarina za leto 1919. je 25 K za vsakega člana. Prosijo se vsi člani, ki še niso plačali, da to takoj pošljejo zadrugi pisarni Matinova cesta 11 v Ljubljani. Pri članarini je všteti tudi list Obrtni vestnik, ki ga dobi vsak član brezplačno. Emil More, t. č. načelnik, Ljubljana, Matinova cesta št. 11.

Politična kronika.

p Roka in Cunard Line. V rimski »Tribuni« se je Rastignac z vso duhovitostjo zagnal proti Angležem, ki se v reškem vprašanju menda od Italijanov ne dajo omečiti. Med drugim piše: »Kopljite in boste našli v Rimu kosti kristjanov, je rekel katoliški govornik. Kopljite dalje, je odgovoril humanistični pisatelj, pa boste našli kosti poganov. Kopali smo in našli končno za pravicami Jugoslovancov na Reko in Jadran — interese delničarjev Cunard Line. Že pred časom so nas opozorili prijatelji iz Rima: Zdi se, da stoje za jugoslovansko kampanjo interese velike angleške paroplovne družbe. Če je to res, se more reči, da je naša stvar izgubljena, kajti kjer gre za koristi, Angleži ne izpušče in angleška vlada nima tolike akcijske svobode, da bi se postavila po robu interesom angleške paroplovne in časopisju, ki jih brani in zastopa.« Toda takrat, pravi Rastignac, še nismo verjeli in nismo hoteli

brez potrebe razburjati občinstva. Sedaj pa, ko se o tem govori že po vseh ulicah in ko se iz Pariza razširjena vest od nobene strani ne dementira, sedaj moramo povedati svoje mnenje. To mnenje za Angleže ni laskavo: Rastignac govori o brigantstvu in lopovstvu, o kupčiji in sleparstvu in pravi končno, da bi tu morala posredovati oblast za javno varnost. Če tako govorijo Italijani, ko se vlečejo za tujo lastnino, kako naj govorimo mi o Italijanih, ki nam hočejo vzeti, kar je naše.

p Vprašanje peškega patriarhata. — »Epohi« javljajo iz Pariza, da je Pašič nedavno v Parizu sprejel zastopnika vasiljskega patriarha g. Doroteja. Ta obisk je bil v zvezi z obnovitvijo peškega patriarhata.

Po svetu.

s Razlaganje sanj. Dolgo časa so imeli človeka, ki bi se bavil s sanjami znanstveno, za tepca. Enostavno se je dejalo: »Sanje so stara laž.« Ta izrek je dobrodošel onim, ki se drže zelo modro in trdne, da verujejo samo ono, kar vidijo. Na Dunaju se bavi neki učenjak s proučevanjem sna. O njegovem delu dvomijo še mnogi, a vendar se mu je posrečilo, da je dosegel lepe uspehe v tem oziru. Ta učenjak se imenuje Freud. On pravi, da se v vsakih sanjah izpolni po ena naša želja. Kar nam ne nudi življenja, nam nudi sanje. Mnogo sanj je, v katerih se izpolnjujejo naše želje, ali tudi mnogo strahu ali opominov nam dajo sanje. Eno moremo reči s sigurnostjo: naš mozeg ne miruje niti v sanjah. Kako moremo tolmačiti sanje? Poskušajmo po Freudovem načinu raztolmačiti neke sanje: »Grem skozi dolgo, dolgo ulico. Temno je, jaz sem zelo žalostna in osamljena. Nek človek me preganja. Zbežim in pridem na neobljuden kraj. Tla so mehka in skoraj sem se pogreznila. V tem hipu se pojavi mil obraz neke žene, ki mi da roko z besedami: Pridi, moje detel Prijazna je in me odvede po suhi stezi na breg, kjer je stala osamljena kapelica. Naenkrat stojim pred oltarjem, poleg mene pa mož, ki me je preganjal.« — Ali je treba te sanje razlagati? Osamljena deklica, ki je ostala krepstna, sanja svoje življenje in nevarnosti v njem. Temna ulica je življenje, človek, ki preganja, so nevarnosti življenja. Močvirje je preteča nevarnost, a prijazna žena je rešitev in končno srečen zakon v cerkvi. Kaj naj osamljena deklica drugega sanja? Druge sanje: »Nahajam se v nekem gorstem selu. Imam neugoden vtis, da moram jutri napraviti izlet v brda. Prosil sem neko starejšo zakonsko dvojico, da me spremlja. Gospod pravi: Bili smo tam včeraj, trudni smo. — Bil sem žalosten, ko sem videl, da moram v brda sam.« Tu je treba lastnih opazovanj, da najdem rešitev. Stara zakonska dvojica — profesor Frisch in njegova žena, moja stara znanca. Profesor je imel sina, ki se je vrnil iz ujetništva, moj sin je bil ob Piavi. Vsled dela cel dan nisem mislil na sina. Neka bolnica me je dirnila z izjavo, da bi bila zelo zadovoljna z vestjo, da je njen sin ujet. Če bi ga tudi ne videla dolgo, samo da ve, da je živ. Jaz

sem tako željo odklonil, ker nisem maral, da bi bil moj sin ujet. In glejte me v tem položaju v sanjah. Moje sanje so govorile: Vidiš, stari profesor strpljivo prenaša ujetništvo svojega sina. Tebe čaka isti udarec. — Najgloblje resnico naših misli spoznamo po sanjah. Reci mi, kaj sanjaš, in povedal ti bom, kaj si!

s Kaj vse je v smodki. Smodka si mislimo kot dobro zavito snopčico s posušeni tobakovimi listi in gladkim finim listom kot ovoj. Če ta snopčica zapalimo, pričakujemo samo pomirjena nervozna razdraženost, odpočiti se hočemo in uživati mir s pedvojenjo sladkosti. Veda se nam pa smeje in napade najprvo dim, potem ovoj in slednjič še pepel cigare. V dimu se nahaja: voda v podobi pare, saje, ogljikova kislina, ogljikov oksid in pa parasta tvarina, ki se da zgostiti v oljnato tekočino, nikotin. To so pa samo splošni sestavki, ki jih kemikarji še nadalje razkrojijo in dobijo še marsikaj drugega, tako: jesihovalno kislino, modro kislino, kreozot, baldrianovo kislino, karbol, amoniak, žvepleni vodik; pa še druge oljnate tvari, sorodne anilinu: piridin, viridin, piholin, lutidin, kolodin, parvolin, korodin in rubidin. — Kemična sestava tobakovih listov je pa ta-le: tobakova kafa ali nikotianin, gumi, klorofil, apnenec, razni firneži, jabolčna kislina, tesaheve liče in razne vrste soli. — Beli suhi pepel, ki po svoji barvi in zdržljivosti označuje vsebino smodke, pa pokaže to-le: kalcij, natron, magnezija, apno, fosforova kislina, žveplena kislina, klor in neka vrsta prsti. Seveda imajo pa cigare še vse druge kemične pritlikline, ki pravzaprav ne spadajo zraven in nimajo z njimi čisto nič opraviti. Zlasti sedaj med vojsko smo se dodobra seznanili z nekaterimi od njih: cukar, galun, apno, moka, rabarbara, soliter, škrob, mali sladja, hromov svinec, šota, melase, kuhinjska sol, endivija, saje, gumi, rdeča barva, črna barva, časopisi, cimet, zelje, slama, lasje, žebliji, svinčniki in še več drugih neprijetnih presenečenj.

s Slavne anekdote o kadilcih. Kakor utegne biti več ali manj znano, Napoleon ni kadil, ali svojim generalom, kateri so pušili, je rad dajal v dar dragocene pipe. Tako n. pr. je dal maršalu Oudinotu dragoceno pipo, ki je stala tiste čase 300.000 frankov. V »Manuel historique« beremo to-le: Nekoč mu je daroval poslanik perzijskega šaha prekrasno pipo. Napoleon je poskušal kaditi že za svojega bivanja v Egiptu, da bi se prikupil domačinom, ko jih šege in navade si je hotel osvojiti. Ali nikdar se mu ni posrečilo, da bi si bil pipo sam zapalil. Zato je imel skrbeti njegov mameluk, Roustan. Ko je tedaj dobil imenjeno pipo, se je spomnil na egiptovski tobak, ki ga ni nikoli mogel zapaliti in zato je odredil, da mu njegov komornik Constant natlači pipo in prižge. To se je tudi zgodilo. Constant pripoveduje o tem v svojih spominih tako-le: Pipa je bila prižgana, treba je bilo samo oženj oživiti in zdržati. Ali tako, kakor je Napoleon »pušil«, bi ne bil nikdar pokadil pipe. Napoleon je prav po svoje kadil: odpiral je zdajpazdaj usta, ne da bi najmanjši dim vdihaval vase. »Kaj vraga, da ne grel« je naposled nestrpno zagodrnjal,

Opozoril sem ga, da ne dela prav, in sem mu pokazal, kako ima kaditi. Ali cesar se je trdovratno držal svoje metode — in samo usta odpiral. Navsezadnje se je naveličal praznega napora, in mi je velel: »Constant, prižgite mi še enkrat pipo.« Prižgal sem spet in oženj v tobaku oživil, ali toliko da je Napoleon potegnil vase prvi dim, je zaprl usta in ga ni znal izpustiti, da mu je naposled prišel v goltanec ter mu stopil iz nosu in oči; zakašljaj, ko je prišel k sapi, je zaklical: »Vzemite proč to pipo! V glavi se mi vrti od nje!« In res mu je bilo skoraj eno uro slabo. Od tedaj ni imel nikoli več pipe v ustih. Zato pa je bil Napoleon strasten šnofalec. Po celi Evropi je bil tedaj znan pregovor: »Šnofanje à la Napoleon.« Ker se mu je škoda zdela časa odpirati in zapirati tobaknico, je imel tobak kar v telovnikovem žepu, o čemer je pripovedoval tudi Friderik Veliki. — Po bitki pri Waterloo zjutraj je lezla utrujena marketenderica okoli cesarjevega bivališča. Neki častnik jo je vprašal, kaj ji je? Nakar je odgovorila: »Oh, že tri dni nisem nič šnofala!« — Tako? Potem sem pa res prav prišel. Daj mi sem tobaknico,« je rekel Napoleon, stopivši baš iz svojega stanovanja, ter je napolnil marketenderici tobaknico iz telovnikovega žepa. — Stroški za tobak so igrali v Napoleonovem proračunu važno vlogo. Porabil je povprečno sedem funtov tobaka na mesec in včasih si je dal prinesiti v en pot 150 funtov tobaka. Nasprotno pa ni dal nič na tobaknico, le tobaknice, ki jih je poklanjal svojim prijateljem, so bile nad vse dragocene. Za Napoleonove dobe so bile dolgo v modi tobaknice v podobi cesarjevega klobuka. — Ko je leta 1810. obiskal Napoleon s svojo ženo Marijo Louizo podzemski preliv Saint-Quentinski ter mesta Cambrai, Valenciennes i. dr., je dal župan nekake nizozemskega mesta napraviti na slavalok ta-le napis: »Il u', a pas fait une sottise. — En epousant Marie-Louise.« — (Nič neumnega ni naredil s tem, da se je vnel za ženo Marijo Luizo.) Ko je Napoleon videl ta uspeh politične in pesniške županove spretnosti, ga je brž vprašal: »Kaj, gospod župan, kakor vidim, negujete pri vas poezijo?« — »Sire, tako kaj malega zložim za domačo potrebo.« — »A ste torej vi sami to napravili? Nate torej šnofajte!« je veselo dejal Napoleon ter mu podaril tobaknico, ki je bila bogato okrašena z briljanti. — »Da, sire ali ves sem zmeden...« — »Kar šnofajte no, pa obdržite tobaknico v spomin in: Quand vous y prendrez une prise — Rappalez vous Marie-Louise.« (In kakor boste segli v tobaknico, spomnite se na Marijo Luizo.)

s Tudi zlato ni vse. Princ Evgen je po osvojitvi Aleksandrije (1706) šel skozi mesto, pa je pred vrati neke vrtnarije videl dekle, ki je bridko in neutolažljivo jokala. »Kaj ti je, hčerka moja?« jo vpraša. — »Mojega Jakoba so mi ustrelili, vse sem izgubila,« jadicuje mladenka. — »Potem si moraš dobiti pa drugega Jakoba,« jo hoče potolažiti Evgen. — »Lahko Vam je govoriti,« pravi deklica, »pa poskusite in dajte ustreliti svojo ženo, ki jo ljubite, po-

tem bom pa jaz Vas tolažila kakor Vi mene.« — Dobrosrčno ji ponudi Evgen dva cekina, misleč, da bo to vsaj hipno pomagalo. A deklica mu poljubi roko in reče: »Dam Vam še osemindvetdeset cekinov, če mi daste mojega Jakoba nazaj.« — In ni jih vzela. Pa je stal veliki vojskovođa, ki je bil naredil že toliko težkega, z zlatoma v roki pred deklico in kakor njej so tudi njemu lile solze po licih — a ubitega Jakoba ji ni mogel dati nazaj.

s Prvi odkritelj zahodnoindijskih otokov po irskem izročilu ni bil Kolumb, temveč Irec Madok in sicer že v 12. stoletju. Ker se mu razmere doma niso dopadle, je l. 1170. opremil več ladij in je prišel v neznan deželo, kjer je videl veliko čudnih reči. Odkrili so tudi neko otočje, in gotovo je bil eden onih otokov današnji Sv. Vincenc ali Martinik, kajti popis gre ravno na ta dva otoka. Otok je zelo temen, poln dima in hudega smrada. Slišali smo tam veliko pihanje in mnogo grmenja, zelo so se bali in se blagoslavljali ter križali. In potem so videli grič ves v ognju in blatnat dim in smrad je prihajal ven in oženj je stal ob obeh straneh gore kakor popolno goreča stena. Tedaj je začel eden od mornarjev od strahu vpiti in jokati. Rekel je, da se je njegov konec približal, da noče več ostati na ladji; in takoj je skočil v morje, zraven je pagrozno kričal in tulil in preklinjal je samega sebe, da je bil rojen. — Pravijo, da je Kolumb ta popis bral in da je dobil iz njega dosti poguma za ono usodepolno pot.

s Čuden predlog. Povsem nepraktičen in razsipen je predlog, kako naj se vporabi nemško brodovje, ki so ga morali izročiti Wilson je dejal o tem predlogu: »Zdi se mi, da morejo to predlagati samo ljudje, ki ne vedo, kaj naj delajo.« Brodovje naj se razdeli med zavezniške mornariške oblasti, a ne zato, da služijo, ko vojne formacije. (Do tu se človek nadeja, da je ta ideja antimilitaristična in praktična; na naslednje nas korenito razočara.) Vsaka vlada bo tedaj imenovala svojo komisijo, ki bo s temi brodovi delala eksperimente o dalekosežnosti topov, o odporu oklopov ter o drugih iznajdbah. Te eksperimente do danes niso delali na pravih ladjah, ker bi to povzročilo prevelikih stroškov, a zdaj se bo na ta način dvignila popolna precioznost načrta in konstrukcije. Neki ameriški listi dostavljajo, da naj se ostanki uničenih brodov prodajo ko gradbeni material. V zavezniškem časopisu so vsi glasovi proti temu predlogu. Eden pravi: »Ali predlagatelj misli, da smo dobili brodovje brezplačno? A naše ladje, ki so se potopile? In pomorski promet, ki je padel do najnižje meje?«

s Futuristično gledališče. Nekega dne so futuristi v Milanu v »centralni galeriji umetnosti« priredili nov poizkus futurističnega gledališča. Marinetti je pred predstavo razjasnil, da mora imeti futuristično gledališče pet znakov: sintezo, avtonomijo, nelogiko, nerealnost in iznenadenje. Prvi znak, sinteza, pomeni to-le: Poslatistični dramatični pisatelj potrebuje dva do tri prizore, da pove publiki, koga predstavlja pojedina beseda, a futuristični za- piše enostavno igralcu na srajco ime in

tako prihrani tri prizore. — No, en sam večer je videla publika štirinajst dram. Najlepša je ona z naslovom: »Realizacija previdnosti«. Vsebinska je ta-le: V četrtem nadstropju neke hiše. Okno je odprto. Naenkrat se vidi, da gre neka lepa deklica skozi okno in leti nekam proti nebu. Vse je iz sebe, vsi stanovalci lete skupaj, dokler sobarica iz petega nadstropja ne raztolmači ta pojav in jih pomiri. Tako konča drama pred občinstvom, ki mu postaja hladno od teh nadzemskih neumnosti.

s **Zveza med Dansko in Švedsko.** V norveških časnikih so razpravljali zadnje čase mnogo o tem, kako bi se moglo priti do hitreje zveze med obema državama. Na danski obali so označili ko iztočišče Frederikshaven na severni strani Jütlandije, vzhodno od Skagena. Na norveški obali predlagajo kristijanija fordski zaliv, morda Moss, na južni strani fjorda. Morda tema obema točkama bi hodili parniki, ki bi tvorili najsigurnejšo in najhitrejšo zvezo.

s **Priloge za podpis preliminarnega miru.** Dutasta, generalni tajnik mirovnega posveta, je šel v Versailles, da pripravi dvorane za plenarne seje mirovnega posveta in za podpisovanje preliminarnega miru. Časnikarji bodo dobili več prostora miru, kot dosedaj. Za popolno mebliranje je treba dva do tri tedne. Za nemške delegate je francoska vlada rekvirirala cel velik hotel.

s **»Riba prvega aprila«.** To je posebna navada na Francoskem kot velikonočni piruhi. V izložbah francoskih slaščičarjev vidimo zato vse polno velikonočnih piruhov iz čokolade in »rib prvega aprila«. »Excelsior« piše o postanku tega imena, kakor tudi o postanku navade, ko pošiljamo za prvi april ljudi tja in sem — za nosom. List pravi, da to spominja na dogodek, ko so židje pošiljali Jezusa od Poncija do Pilata.

s **Dunaj je danes nekaj posebnega.** Patriotizem, demokratizem, imperijalizem, nacionalizem, boljševizem, komunizem, internacionalizem, liberalizem, objektivnost, revolucija, republika in vsa mogoča gibanja, smeri, politične in kulturne. Vsi imajo svojih navdušenih pristašev, svoje časopise, letake, plakate itd. eden protestira proti drugemu, drug pobija tretjega, povsodi vlada razcepljenost in razpór. Ko pa je treba zavzeti stališče proti vnanjemu svetu, tedaj so vsi složni: Solidarni smo z vami! — na pr. s sovjetsko vlado v Budimpešti. — Zabava in plesi začno ob 2. popoldne in smejo trajati le s posebnim dovoljenjem do devete ure zvečer. Trgovine zapirajo ob peti uri in pol. Tramvajski promet je ustavljen ob sedmih in pol. Ob osmi uri in pol so zaprti vsi javni lokali. Ob deveti uri Dunaj spi. Dunaj je bolan. In ne bo ozdravel, če mu ne dajo kruha.

s **Štrašno, strašno!** Nekateri se smejo zlobno v oko, drugi se križajo, a vsi šepetajo. Nekaj novega! — Kaj je? Kaj se je zgodilo? Drug drugega sujejo! — Ali ste slišali?! — Za Boga — kaj se je zgodilo? — Ali ne veste? — Strašno, strašno! — Pa kaj je? Ali v resnici ne veste? — Prosim vas — pri državnem tajniku N. N. je našla danes narodna straža v postelji

skrit kilogram moke nularice. — To ni mogoče! — Strašno — Tako opisujejo razmere na Dunaju.

s **Gledališča na Dunaju.** Dvorni gledališči sta na robu propasti. Stavili so predlog, da bi v bivšem kraljevskem dvoru vprizorili komorne igre z malo režijo, a s zelo visoko vstopnino. Tega narodna skupščina še ni odobrila. Po vseh gledaliških igraj komedije in razne igre dvomljive vrednosti, operete, a redko prave umetnine. Če vprizarjajo kaj boljšega, je gledališče prazno.

s **Nesreča na morju.** Kakor javlja »Secolo« je zadel veliki oceanski parnik »Umbria«, ki je potoval iz Benetk v Tripolis v bližini Baria na plavajočo mino. Ladja je zelo poškodovana, voda je vdrla v dolejnje prostore. Na krovu je bilo 2000 vojakov v popolni vojaški opravi. Poveljnik je dal spustiti v morje več čolnov za rešitev, od katerih sta se dva potopila z moštvom vred. Na signal za pomoč so prišli parobrodi iz Baria in vzeli na krov 20 ranjenec. 60 vojakov - mornarjev pogrešajo. Ponesrečeno ladjo so privlekli v Bari. Cenzura je zabranila poročati o ti nesreči.

s **Cvetna čudesa.** Te dni je bilo izloženih v Londonu v posebni razstavi kakih 120 vrst tulipanov, ki so bili eden lepši od drugega. Med njimi se nahajajo plamenasto rdeči in temnozolti do krvavo bakrenih in biserno vijioletnih v vseh nijansah. Nekateri so visoki kakor srednji rožni grm. Srečni vrtnar, ki je vzgojil te cvetice, je dejal, da so rastle v koreninju orehov in koksov, vpile njihove sokove in postale zato tako temne.

s **Dva milijona in pol je zaslužila.** Pred kratkim se je vrnila s svojega gostovanja po Ameriki v London znana pevka Nelly Melba. Pela je v korist Rdečemu križu. Zaslužila je za Rdeči križ dva milijona in pol frankov. To je zelo verjetno, ker je znana igralka kot očarujoča pevka in so Amerikanci v takih stvareh zelo radodarni. O Melbinem glasu lahko trdimo brez pretiravanja, da je zlat.

Mesto, ki se cesarja brani.

Ne zgodi se samo danes, zgodilo se je že enkrat prej, da se je neko mesto cesarja branilo in ga ni hotelo sprejeti pod streho. Bilo je to mesto Reutlingen na Vrttembergem, ki se mu je bližal l. 1445. cesar Friderik z velikim spremstvom. Ta cesar je znan tudi nam Slovincem, prim. Pegam in Lambergar. Že čisto blizu je bil, deževalo je močno, zato je sklenil, da bo tam prenočeval. Zoslal je glasnika s tozadnim poročilom na magistrat zanimivega mesta.

Reutlingen je bilo tedaj prosto državno mesto z nekoliko polja naokoli. Meščani so bili pridni obrtniki, pečali so se z usnjarstvom, barvarstvom itd., pa tudi s poljedelstvom in vinarstvom. Bili so marljivi, preprosti, brez velikih zahtev na življenje, pa tudi hrabri in so se večkrat s sosedi stekli. Po udobnostih tedanje kulture pa niso dosti popraševali in so živeli zadovoljno bolj po starih navadah. Tam nisi opazil razkošja in bujnega življenja,

kakršno je bilo v Avgzburgu in drugih državnih mestih.

Zato pa magistrat tudi prav nič ni bil vesel, ko je prišlo cesarjevo poročilo, temveč se ga je lotila prav resna skrb. Kas hitro so sklenili, da pošljejo mestnega svetovalca cesarju naproti z naročilom, naj uporabi vso svojo zgovornost, da odvrne cesarja od nameravanega obiska. Bil je pa tudi že zadnji čas; cesar je bil samo še eno uro oddaljen od mesta, ko sta se svetovalec srečala. Začel se je med njima sledeči prav domač razgovor:

Svetovalec reče: »Vaše Veličanstvo nam namerava izkazati visoko čast in nas obiskati. Prav ponižno se za to zahvaljujemo, a bi Vam bili še veliko bolj hvaležni, če bi nam prizanesli s svojim visokim obiskom.«

»Kako to?« vpraša Friderik začuden. »Nimamo palače, kjer bi dostojno prenočili Vaše cesarsko Veličanstvo in Vaše spremstvo.«

»Za en dan in eno noč bo že dobro, samo da smo pod streho.«

»Mi Reutlinžani nimamo razkošnih obedov, mi imamo domačo hrano in Vam ne moremo dati drugega.«

»Domača hrana nam je ravnotake, ljuba kakor razkošni obedi.«

»Naše ceste so zelo slabe, ker je že več tednov deževalo.«

»To nič ne de. Imamo dobre konje in tudi visoke škornje, bomo že prišli skoz.«

»Veličanstvo, potem so pa pred hišami tudi visoki kupi gnoja, ker so nekateri meščani obenem kmetje; vrh tega veliko odtokov iz usnjaren in barvarnic, na to mora biti človek navajen.«

»Upam, da ne bo tako nevarno. Se bomo pa držali za nos, kadar bomo šli mimo.«

»Če bi bili mi vedeli štirinajst dni prej, kako visok obisk nas čaka, potem bi bili pripravili vse potrebno in bi bili odstranili vse neprijetnosti in zoprnosti, sedaj pa žalibože to ni več mogoče.«

»Vidim vse,« pravi Friderik milostno, »a to zame ni noben vzrok, da ne bi prenočil pri Vas.«

»Potem si pa umijem roke,« pravi čestitljiv svetnik, »nedolžen sem. Staril sem vse, kar sem mogel. Zgodi naj se, jaz ne morem ničesar več spremeniti.«

Uro pozneje je jahal cesar s svojim spremstvom v mesto. In zgodilo se je res, da je zajezdil v neki ulici v močvirje, da je konju spodrsnilo in je padlo Veličanstvo v blato. K sreči tako mehko, da je ostalo nepoškodovano. Tedaj je priznal skrb Reutlinžanov kot upravičeno in je rekel: »Res dobri in pošteni ljudje so to. Prav po pravici so se bali, da bom utonil v njihovih ulicah v blatu. Potem bi bilo pa treba novih volitev — takrat so cesarja volili — tega so se bali, zato njihovo pametno in upravičeno svarilo.«

Kicer se je pa v Reutlingen prav dobro zabaval, saj nam je že omenjeni svetovalec porok, da so bili to originalni in dovtipni ljudje. Tudi je drugo jutro brez večjih telesnih poškodb srečno prišel iz mesta. To je eden redkih slučajev, da se je kdo branil cesarjevega obiska.

Zagrebska borza.

LDU Zagreb, 9. aprila. Zaključni kurzi na današnji borzi:

	Donari	Blago
Banka za trg., obrt in industrijo	475	485
Banka in hranilnica za Primorje na Sušaku, nove delnice	505	515
Hrvatska eskomptna banka	1445	1455
Eskomptna in men. banka, Brod nove delnice	385	392
Hipotekarna banka, Zagreb	—	400
Jadranska banka, nove	860	880
Hrvatska kreditna banka	980	890
nove	890	900
Narodna banka Zagreb	430	430
Poljedelska banka nove	94	106
Prva hrvatska hranilnica, stare	—	925
Rečka pučka banka	208	215
Tvornica strojev, Zagreb	200	—
1/2% založnice eskomptne banke	—	117

Širite „Večerni list“

Vozni red.

Proga Planica—Jesenice. Odhod iz Planice: 8.31 dop.; prihod v Jesenice 9.20 dopoldne. Odhod iz Jesenice 10.05 zvečer; prihod v Planico ob 10.58 zvečer.

Proga Jesenice—Bistrica Boh. jezero: Odhod iz Jesenice ob 10.10 zvečer, prihod v Bistricu Boh. jezero ob 11.09 zvečer. Odhod iz Bistrice Boh. jezero ob 8.06 dop., prihod v Jesenice ob 9.15 dopoldne.

Proga Jesenice—Ljubljana glavni kolodvor. Odhodi iz Jesenice ob 5. uri 19 min. dop., 10. uri 20 minut dop. in 8. uri 22 min. zv.; prihodi v Ljubljano glavni kolodvor ob 7. uri 36 minut dop., 12. uri 40 minut pop. in 10. uri 46 minut ponoči; odhodi iz Ljubljane glavni kolodvor ob 6. uri 57 minut dop., 11. uri 54 minut dop. in 6. uri 45 minut pop.; prihodi na Jesenice ob 9. uri 30 minut dop., 2. uri 31 minut pop. in 9. uri 18 minut ponoči.

Proga Kranj—Tržič. Odhodi iz Kranja ob 8. uri 15 min. dopoldne, ob 1. uri 5 minut pop. in ob 8. uri 25 minut ponoči; prihodi v Tržič ob 9. uri 12 minut dopoldne, ob 1. uri 59 minut pop. in 9. uri 19 minut ponoči; odhodi iz Tržiča ob 5. uri 31 minut dopoldne, ob 9. uri 30 minut dopoldne in ob 6. uri 30 minut popoldne; prihodi v Kranj ob 6. uri 18 minut dop., ob 10. uri 16 minut dopoldne in ob 7. uri 19 minut pop.

Proga Ljubljana držav. kol.—Kamnik. Odhodi iz Ljubljane državni kol. ob 7. uri 48 minut dop., ob 3. uri 10 minut pop. in ob 7. uri 30 minut zv.; prihodi v Kamnik ob 9. uri 2 minuti dop., ob 4. uri 34 minut pop. in ob 8. uri 45 minut zvečer; odhodi iz Kamnika ob 5. uri 28 minut dop., 12. uri opoldne in ob 5. uri 5 minut pop.; prihodi v Ljubljano državni kolodvor ob 6. uri 44 minut dop., 1. uri 18 minut pop. in ob 6. uri 26 minut popoldne.

Proga Trebnje—Št. Janž na Dol. Odhodi iz Trebnjega: 10.30 dop. in 6.57 pop.; prihodi v Št. Janž na Dol.: 11.28 dop. in 7.58 pop. Odhodi iz Št. Janža na Dol.: ob 5.28 dop. in 3.45 pop.; prihodi v Trebnje: 6.32 dop. in 5.05 pop.

Proga Novo mesto—Straža Toplice. Odhodi iz Novega mesta: 5.00 dop., 11.12 dop., 4.00 pop. in 6.10 pop.; prihodi v Stražo-Toplice: 5.18 dop., 11.30 dop., 4.18 pop. in 6.28 pop. Odhodi iz Straže Toplice: 5.27 dop., 11.52 dop., 5.20 pop. in 6.42 pop. Prihodi v Novo mesto: 5.45 dop., 12.10 pop. in 5.38 pop. ter 7.00 pop.

Proga Spodnji Dravograd—Velenje—Celje. Odhodi iz Spodnjega Dravograda ob 8. uri 41 minut dopoldne in 5. uri 23 minut

popoldne; odhodi iz Velenja ob 5. uri 39 minut dop. in 7. uri 10 minut pop.; prihodi v Celje ob 6. uri 58 minut dop. in 9. uri 15 minut ponoči; odhodi iz Celja ob 7. uri 44 minut dop. in 1. uri 50 minut pop.; prihodi v Velenje ob 9. uri 13 minut dop. in 4. uri 22 minut pop.; odhod iz Velenja ob 9. uri 43 minut dop. in 4. uri 44 minut pop.; prihodi v Spodnji Dravograd ob 11. uri 20 min. dop. in 7. uri 56 minut zvečer.

V hotelu verižnikov.

(Slika stara nekaj mesecev.)

(Konec.)

Telefon pozvoni, skrivnostno mrmraje, kdo je tako srečen. Dama z rdečim krilom stopi iz pisarne in zakliče: Reka! Kvišku skoči igralka tragedij, sledi ji kletev onih, ki niso bili poklicani. Pompadurka jo vdarja po nogah, tako leti. Vojska se je začela, ravno ko so ji hoteli odkazati vlogo komične starke, ta grožnja jo je prestrašila, z največjo energijo se je vrgla na usnje in sedla. Spravila si je skupaj premoženje, zapravila ga do zadnjega beliča v ponesrečenih spekulacijah, potem se je pa oprijela kave, brazilske in katerekoli druge kave. Ponoči pa leži v tihi sobici in joče za zgubljeno mladostjo. Rdeče krilo pa pove nekemu novodošlecju številko njegove sobe. Vse že pozna: ta je potnik, ki sicer trguje s suknjom, sedaj pa s kondenziranim mlekom. Krilo ve vse in se smehlja. Ona ve natančno, kje je onih stoindvajset tucatov moških srajc; pravzaprav so otroške srajčke in jih je ravno osemdeset tucatov, a ona se samo smehlja. Ona ve, zakaj je tisti mladi gospod prejšnji teden tako nenadoma odpotoval, ponoči, in zakaj je včeraj prišel zopet nazaj. Ona ve, zakaj potni list Dolenjke ni v redu; a ne reče nič, samo smehlja se. Gre nazaj in zahteva že četrtič, naj se Zagreb oglasi, kajti stvar je nujna.

Veža se počasi polni. Med elegantne kužnarje se vrinejo hijene bojišča; drobni rmeni starčki, krepi dečki; postopajo okoli in iščejo pogleda, ki jih kliče v kot, kjer nihče ne sliši. Nekje v mestu imajo svoje premoženje zakopano, pet kilogramov čokolade ali deset škatljic globina; sanja se jim pa o obljubljeni deželi, kjer teče olje, pravo, pristno olje, in kjer se kopičijo gore turškega tobaka. Na stopniško ograjo so naslonjeni in njihove oči telegrafirajo brezžično semintja. Lepi komij pride po stopnicah doli — luknjičaste so preproge po stopnicah, lov za izvozniciami je šel čez nje, leta že —, lepi komij se vsede v spleteni stol in deli avdienco. Fantastične govorice se širijo o njem: on ima toliko pravih izvoznikov kakor vsi drugi potvorjenih; on piše čeke, ki jih povsod takoj izplačajo, in kar je največ, pozdravlja ga na cesti aktivni bančni ravnatelj. Ima baje hčerko, ki ji bo dal šest izvoznikov za doto. On ima — a to ve samo dama z rdečim krilom in se smehlja.

Zraven njega stoji, oziroma nad njim visi slavna gospa Rapoš; gostoljubno je sprejemala goste pod palmami v Opatiji,

sedaj pa zamenjava umetne rubine za usnje. Pravi mu, da je imela v vojski posebno nalogo, in zamahne z roko, kakor bi imela v rokah vso politiko od Londona do Carigrada. A lepemu komiju to nič ne imponira, zdeha in se dolgočasi. Razžaljena se obrne dama na druge navzoče in pokliče za glavno pričo svojih besed odspetnega advokata iz Trsta, kojega ime ima vedno na jeziku. Uspeh ima: advokat iz Hamburga je v teh posvečenih prostorih nekaj bajnega, legendarnega, nepopisnega. Samo lepi komij se smeje, on pozna vse te ženske in njihove advokate, on je vzvišen.

Snažilec čevljev zdrkne skozi vežo, petnaest let šele je star, velikansko hotelsko kučmo so mu natakili na otroško glavo in njegove oči so spregledale. Marsikaj se je bil tukaj naučil in dosti preiščeval o nosilcih snaženih čevljev. Če hočemo kaj zvedeti od njega, ne postavimo čevljev pred sobo, temveč ga poščemo raje v njegovem snažilnem brlogu. Pripoveduje mi: Nekateri pridejo s petimi kronami in odidejo s stošči, drugi pa pridejo z desetšči in odidejo s petdeset vinarji. Vprašamo ga, katerih je več, a on tega ne ve. Mi tega tudi ne vemo, a dama z rdečim krilom, prav gotovo da ve.

Čudna tišina je nastala naenkrat v veži. Nekaj jih je zginilo — kam, zakaj, skozi katera vrata? Nobeden ne ve. Mlad potepuh in šestdesetletnik se tako gledata kakor dve zveri, ki jima je izhod zaprt, smejeta se v zadregi in gledata v trak. Slišimo sopihanje igralka in vidimo, kako pregleduje razburjena svojo pompadurko. Lepi komij je potegnil listek iz žepa, zapisano je na njem, kdaj prihajajo in odhajajo vlaki. Zabavlja nad uradniki, nad njihovo omejenostjo in prevzetnostjo; pred revolucijo in po njej, vse je ostalo kakor je bilo, tako pravi. Vsi priključajo. Ne vemo, kaj je tako naenkrat prišlo nad nje. Zgubljen in zaprašen visi nad njihovimi glavami plakat na steni: Dajte svoje zlato domovini! — Nobeden ga ne vidi, v vseh teh tednih ga ni nobeden videl; kar tako je ostal na steni kakor kak pozabljen dežnik. Odprejo se vrata in mala Dolenjka gre mimo miz in mimo spletenih stolov, hitro in razburjeno in reče z zamolklim glasom, trdim kakor zdrobljeno steklo: »Tri so aretirali zaradi veriženja.«

Stene veže obledijo vsled odseva apnenobelih obrazov na okoli. Oremo, končali smo svoj obisk.

Narod, ki izumira.

(Po Nansenu priredil Ivan Bežnik.)
(Dalje.)

Usnje za kamikere (škornji) se pripravljajo na drug način. S krivim nožem postržejo na posebni deščici s kože vso slanino in notranjo plast kože, da postane tenka, in odstranijo dlako. Nato razpnejo kožo na snegu ali na trati in jo posušijo. Ko jo še zmehčajo, je temno usnje izgotovljeno.

Če pa hočejo pripraviti belo usnje, ga izdelujejo spočetka ravno tako kot s črno. Ko pa so dlake odstranjene, položijo kožo v gorko vodo, da se črna plast kože razpusti in izgine. Nato pa operejo kožo v morski vodi. Razpnejo in posušijo jo isto tako kot črno.

Bela koža pa ni tako močna kot črna. Vporabljajo jo zato le ženske za obuvanje, ter jo pustijo belo, ali pa jo pisano pobarvajo.

Usnje, ki ga rabijo za podplate, pripravljajo na način, kot črne kože za kajake, samo da jih pri sušenju razpnejo.

Usnje za rokavice (ki jih rabijo pri lovu) pa se pripravi ko črno usnje za kamikere, samo da zdrgnejo kožo v krvi, zvijejo in shranijo. To se ponovi trikrat do štirikrat, da dobi usnje temno barvo. Nato pa ga posušijo. To usnje je nepremočljivo.

Če hočejo napraviti kožuho za nogavice in drugo, pripravijo kožo ko za kamikere, le da se dlako pusti in se kožo umije z zelenim milom.

Kože severnih jelenov pa samo posušijo in jih zmehčajo, a niso za v vodo.

Kože ptic pripravljajo na ta način, da posušijo perje, obrnejo kožo in postržejo z nje maščobo, ki jo pojejo ter jo denejo nato sušiti. Nato jo umivajo s sode in vročo vodo ter milom trikrat zaporedoma, splaknejo v mrzli vodi in zopet posušijo. Koža je gotova.

Nekaj posebnega je, ko odstranjujejo mast raz teh kožic, kar se vrši z usti. Kožo sesajo in žvečijo tako dolgo, da je popolnoma brez maščobe. To delajo z velikim veseljem ženske in otroci, ker so pri tem deležni mastnega prilizka. V pasjih dneh se tudi moški ne branijo tega dela. Čudovit prizor za človeka je, če stopi v tako hišo in dobi stanovanke s kožicami v ustih, pri čemur čeljusti pridno delajo.

Radi tega pa so tudi grenlandske ptice kože tako dobre in tako na dobrem glasu. Marsikateri Evropejec, ki poseduje to posebnost, ne ve, da je preromala že toliko ust grenlandskih krasotic ali stark.

Grenlandke rabijo v splošnem svoje zobe mnogo in pri vsakovrstnem delu. Za nje so usta tretja roka. Zato imajo tudi starke tam gori nenavadno kratke in tope prednje zobe.

Pri delu so zelo pridne. Posebno pa se odlikujejo pri šivanju. Opazovati je treba samo njih delo in prepriča se lahko vsakdo. Nekaj posebnega pa je njih vezenje in okraski na hlačih, škornjih in drugih rečeh. Na zapadni obali izgotavljajo te okraske iz posameznih kosčkov barvanega

usnja, ki ga sestavijo ko mozaik. Vse to delajo prosto iz lastne glave in kažejo dober čut za oblike, ko za sestavo barv.

Če se opazuje življenje Eskimov na njih lastnem domu, se mora priznati, da se ne zdi, da bi se z ženami slabo ravnalo. Nasprotno, matere-gospodinjice igrajo v nekaterih krajih celo najvišjo vlogo in so zelo upoštevane.

V družabnem življenju so sicer res potegnjene nekake meje med moškim in ženo. Pri obedih dobijo postrežbo najprej dobri lovci, za tem pridejo na vrsto ostali moški in nato šele ženske in otroci.

Tudi v drugem oziru so Eskimi nasproti svojim ženam nekoliko trdosrčni. Če opravljajo žene težka dela, gradijo hiše, nosijo vodo ali dvigajo bremena, stojé moški s prekrizanimi rokami ob strani. Toda, ali ne najdemo podobne slučaje tudi drugje?

Da so ženske manj vredne ko moški, priča tudi to, da se ob rojstvu dečka silno veselijo, če pa dobijo deklico, so nezadovoljni, če se celo ne jočejo.

To ni veliko čudno, če pomislimo, da nazadnje skrbijo za življenje edino le moški s svojim lovom, ki preživijo vse: v dečku vidijo svojo bodočo oporo, v deklici pa breme.

Ta razlika se čuti tudi pri vzgoji. Za dečka storijo vse. Če mu umrejo starši, ga hitro in rad vzame kdo k sebi. Drugače je pa z osirotelimi deklicami. Dado jim sicer jesti, a zadovoljiti se morajo s silno slabo obleko. Šele ko so godne za možitev, dobijo počasi ono stališče ko druge deklice. Tu nima dota nobene besede, ker jo ni. Moški se ozirajo samo na lepoto in na pridnost. A tudi moški se morajo izkazati le po svojih lovskih zmognostih, da dobijo nevesto; sicer jih zaničuje vse.

Dečki so tedaj nekako bogastvo, kapital bi jih imenovali. Iz tega tudi sledi, da se vdova navadno zopet poroči le tedaj, če ima iz prvega zakona dečka.

Tudi v smrti se ženskam godi slabše ko moškim. Dalager pravi: »Zgodilo se je, da so žensko, ki se je borila s smrtjo in ni vživala posebnega slovesa, živo zakopali. Slišali so jo, ko je še iz groba klicala po požirku vode.« Morda je to poedin slučaj. Tudi je Dalager opisal marsikaj črnogleda. A spričo tega, da starih ljudi ne spoštujejo zelo, je to mogoče. Gotovo pa je, da če bi se bilo to zgodilo z moškim, bi bili smatrali to za umor.

Morda je tega krivo tudi to, da se Eskimo silno boji dotakniti mrtvega. Radi tega preoblečejo Eskimi bolnika že pred smrtjo in pripravijo za pokop vse. Bolnik pa gleda vso to pripravo in umira. Če se kdo, ki je ponesrečil v morju, že bori s smrtjo, mu zlepa ne priskočijo na pomoč, boječ se, da ne bi prišli mrtvo truplo.

(Dalje.)

a Meso na rdeče izkaznice B bo delilo mestna aprovizacija v petek, dne 11. t. m. in v soboto, dne 12. t. m. v cerkvi sv. Jožefa. Določen je tale red: popoldne od 1. do pol 2. štev. 1 do 200, od pol 2. do 2. štev. 201 do 400, od 2. do pol 3. štev. 401 do 600, od pol 3. do 3. štev. 601 do 800, od 3. do pol 4. štev. 801 do 1000, od pol 4. do 4. štev. 1001 do 1200, od 4. do pol 5. štev. 1201 do 1400, od pol 5. do 5. štev. 1401 do 1600, od 5. do pol 6. štev. 1601 do 1800, od 6. do pol 7. štev. 1801 do 2000, od pol 7. do 7. štev. 2001 do 2200, od 7. do pol 8. štev. 2201 do 2400, od pol 8. do 8. štev. 2401 do konca.

V soboto, dne 12. t. m. dopoldne od 8. do pol 9. štev. 1801 do 2000, od pol 9. do 9. štev. 2001 do 2200, od 9. do pol 10. štev. 2201 do 2400, od pol 10. do 10. štev. 2401 do konca.

a Kislo zelje za V. okraj. Stranke V. okraja prejmejo kislo zelje v petek, dne 11. t. m. na krompirjeve nakaznice pri Jakopiču na Mirju. Določa se ta-le red: popoldne od 2. do 3. štev. 1 do 450, od 3. do 4. štev. 451 do 900, od 4. do 5. štev. 901 do konca. Stranka dobi za vsako osebo 2 kilograma kislega zelja, kar stane 1 krono.

a Kislo zelje za VI. okraj. Stranke VI. okraja prejmejo kislo zelje v soboto, dne 12. t. m. na krompirjeve nakaznice pri Jakopiču na Mirju. Določa se ta-le red: dopoldne od 8. do 9. štev. 1 do 400, od 9. do 10. štev. 401 do 800, od 10. do 11. štev. 801 do konca. Stranka dobi za vsako osebo 2 kg kislega zelja, kar stane 1 krono.

a Kislo zelje za VII. okraj. Stranke VII. okraja prejmejo kislo zelje v soboto, dne 12. t. m. na krompirjeve nakaznice pri Jakopiču na Mirju. Določa se ta-le red: popoldne od 2. do 3. štev. 1 do 300, od 3. do 4. štev. 301 do 600, od 4. do 5. štev. 601 do konca. Stranka dobi za vsako osebo 2 kg kislega zelja, kar stane 1 krono.

Lagodno odvajalno sredstvo, ki okropi želodec in ne razdraži črevesa, so Fellerjeve tek tvorilne rabarbarske »Elza-kroglice«. 6 škatlic 9 K 50 v. Lekarnar E. V. Feller, Stubica Elzatr. št. 245 (Hrvatsko). Več nego stotisoč zahvalnih pisem. Tudi za Fellerjev »Elza-fluid«, poznano bolečine tolažeče sredstvo. Omat in poštnina se računa posebej najceneje. Kdor naroči več ebanem, mnogo prihrani. (f)

— Koruzo upa, da prejme v najkrajšem času Žitni zavod v Ljubljani. Cena koruzi v zrnu, prosto nasuta v vagon, je 150 K za 100 kg franko postaja Ljubljana; keske se morajo vrniti. Blago bo zdravo, pripominjamo pa še, da je koruza nova, lanske letine. Naročiti jo morajo le aprovizacijski odseki, oziroma gospodarski uradi in županstva. — Koruza se sme porabiti samo za prehrano ljudstva in se bo všela v kontingent. Oddajala se bo samo v celih vagonih. Naročila naj se vpošljejo takoj, ker utegne priti koruza še ta teden. Naročniki naj naznanijo natančni naslov, pošto, bližnji brzojavni urad in železniško postajo.

Aprovizacija.

a Krušne komisije bodo uradovale v petek, dne 11. t. m. od 8. do pol 1. ure popoldne. Izdajale se bodo izkaznice za kruh in moko.

Valentin Maček

slamnikarska obrt v Domžalah

prejema damske modne
slamnike v poprevilo
v večji množini, oblike na
razpolago.

Svatovska koračnica.

Norveški spisal Björnstjerne Björnson.

(Dalje.)

Čez nekaj časa so dospeli tako daleč s planine, da so že zagledali Tingvold pod seboj. Svetli pašniki, temni gozdovi, tihe hiše v svetlem solncu, vse je bilo tako veliko in lepo. Po celi dolini dvor pri dvoru, noben pa ni bil tak ko Tingvold, noben tako bujen, tako sijajen.

Janeza je ta pogled kar očaral. Mildrid je opazila to in zardela od veselja.

»Ali ni Tingvold lep?«

»Da,« je odgovoril Janez.

»Da,« je dejala, »to je res. Tingvold je krasno posestvo; skoraj nima enakega.«

Posmejal se je in se nagnil k nji: »Da, toda jaz imam raje tebe, nego Tingvold — morda imaš tudi ti mene raje nego Tingvold?«

Če je tako govoril, ji ni preostajalo, ko da je molčala. Bil je tudi tako zelo srečen. Vsedel se je in ona je sedla poleg njega.

»Nekaj ti bom zapel,« ji je pošepnil. Vsa srečna je bila. »Še nikdar te nisem slišala peti,« je rekla.

»Ne, ti me nisi slišala peti še nikoli, in če že govoriva o tem, ti moram reči, da ni nič posebnega; samo to je na mojem petju, da pojem, kar čutim: Zdaj moram peti.«

Ko je nekaj časa sedel tako in razmišljal, ji je zapel svojo svatovsko koračnico po melodiji stare svatovske koračnice. Čisto nalahno je pel, a tolikega vrika ni bilo še nikoli v nobenem glasu.

Mildrid je sledila pot z očmi do mostu, čez reko na ono stran do cerkve, ki je stala sredi gozdiča na griču, poleg pa številna poslopja.

Bila je sijajna slika. Dan ni bil jasen in se je vjemal z njeno notranjostjo; tisočkrat je že v mislih napravila to pot, le da ni vedela, s kom. Besede in glasovi so jo očarali. Lahki glasovi so odprli najskritejši kotiček njenega srca; njene oči so bile polne solza; toda jokala ni in tudi smejala se ni; roko je imela na njegovi roki in je sedela ter zrla zdaj njega, zdaj zopet v daljo.

Ko je zagledala, kako se je pokadil dim iz domačega dimnika, je pokazala s prstom tja doli. Janez je končal, sedel in zrl v dolino.

Nekaj trenutkov pozneje so se dvignili zopet in šli v dolino. Janez je le s težavo krotil psa, da je ostal miren. Mildridino srce je pričelo tolči. Zgovorila se je z Janezom, da naj počaka kje v bližini, ona pa bo šla naprej.

Nesel jo je čez par močvar in ko je zapazil, da je njena roka potna, je dejal: »Ne misli na to, kaj boš dejala. Naj bo, kakor more.«

Ni odgovorila in ga tudi ni pogledala. Stopila sta iz gozda med svetla polja in travnike in umolknil je tudi on.

Zdaj pa je pogledala ona in njena bojazn je bila tako velika, da je postalo še njemu težko pri srcu. Nobene besede ni mogel izgovoriti.

Šla sta drug ob drugem; grmovje ob hišah ju je zakrivalo pred pogledi prebivalcev, ko sta prišla tako daleč, da je bil čas, da gre ona naprej, je zažvižgal psu in ona je razumela, kaj pomeni to.

Postala je in videti je bila tako nesrečna in zapuščena, da ji je moral pošepniti: »Mildrid, zdaj bom jaz molil zate. In potem bom prišel, če me boš potrebovala.«

Zahvalila se mu je z očmi, a samo polzavedno, ker ni mogla več jasno misliti ne gledati.

Šla je.

Ko je stopila iz grmovja, je videla v sobo v glavnem poslopju, da, skozi in skozi, zakaj soba je imela okna na obeh straneh.

Janez se je vsedel k enemu izmed grmov, psa pa je imel ob strani; tudi je lahko videl v sobo vse, ki pa je bila zdaj prazna.

Ozrla se je, ko je prišla do skednja; on ji je pokimal. Zavila je krog skednja in bila na dvorišču.

Tu je stalo vse v starem redu. Vse je bilo tiho. Nekaj kokoši se je sprehajalo okoli. Zaviti je hotela na desno proti sobici njene stare matere, bala se je skoraj, da se sreča s starši. Toda sredi med poslopji je stal oče in nasajal sekiro. Bil je golglav in dolgi, tenki lasje so bili od vetra, ki je pričel vėti iz doline, skuštrani. Bil je videti svež, skoraj vesel, in to je Mildrid opogumilo.

Ni je zapazil, tako potihlo je bila prišla.

Zašepetala je: »Dober dan!«

Nekaj časa jo je začuden zrl. »Ali si ti, dragica?«

»Ali se je kaj zgodilo?« je pristavil naglo in jo je zrl v oči.

»Ne,« je dejala in nalahno zarudela. Njegove oči pa so ostale na nji in je niso izpuštile. Odložil je sekiro.

»Pojva k materi,« je dejal.

Na poti v hišo jo je vprašal o vsem na planini in dobil zadovoljive odgovore na svoja vprašanja.

»Zdaj naju vidi Janez,« si je mislila Mildrid, ko je šla z očetom mimo skednja v hišo. Ko je prišel oče do kuhinjskih vrat, jih je odprl.

»Pridi v sobo, mati,« je dejal. Mildrid je prišla s planin.

»Dragica, ali se je kaj zgodilo?« je vprašala mati, ko je zrla iz kuhinje.

»Ne,« je dejala za očetom, stopila naprej k materi, ki je lupila krompir in ga metala v zato pripravljeno posodo. Mati je pogledala hčer ravno tako prodirno, ko poprej očeta, a ni mogla spoznati ničesar, kaj bi se moglo zgoditi.

Mati se je dvignila, postavila skledo na tla, šla na nasprotno stran, nekaj govorila, nato pa se vrnila in stopila v izbo.

Mildrid je poznala svoje stariše in je vedela, kaj pomeni to obnašanje, da so pripravljene na nekaj nenavadnega. Preje ni imela mnogo poguma, zdaj ga je izgubila popolnoma. Oče se je vsedel na klop k

oknu, mati pa nekoliko bližje kuhinje. Mildrid pa se je vsedla na dolgo klop ob mizi. Od tu jo je lahko videl Janez, tudi očeta je lahko videl naravnost v obraz, mater pa komaj.

Mati je vprašala ko poprej oče o tem, kako je na planini in dobila jasen odgovor, da je vse v redu. Če tudi so vpraševali natančno o vsem, je tega pogovora vendarle zmanjkalo. V molku, ki je nato nastal, sta pogledala starša Mildrido zelo pazno.

Ona se je skušala izogniti tem pogledom in vprašala, kaj je novega v fari. Tudi ta predmet pogovora so vlekli na dolgo in široko, a zmanjkalo ga je vseeno.

Nastal je zopet molk in pogledi ko poprej. Deklica ni imela povprašati ničesar več, z roko je začela v zadregi gladiti po mizi.

»Ali si bila pri babici?« je vprašala mati, ki je sumilane kaj.

Ne, ni bila pri nji.

Iz tega je bilo mogoče sklepati, da ima hči važen opravek s s.ariši, radi katerega ni mogla dalje čakati.

»Nekaj vam imam povedati,« je dejala, zardela in pobledela, vse hkratu. Oč je povsila.

Oče in mati sta pogledala polna skrbi Mildrid ju je pogledala z velikimi prosečimi očmi.

»Kaj je moj otrok?« jo je vprašala mati skrbno.

»Zaročila sem se,« je dejala, sklonila glavo in zajokala.

Hujšega udarca niso pričakovali tisti trenutek. Bleda in molčeča sta se pogledala starša. Ta nežna Mildrid, za katere ponižno in dobro narav so bili starši hvaležni Bogu tolikokrat, to bitje, ta otrok je storil tako važen korak, ne da bi vedeli starši, korak, ki v velikem delu odločuje tudi preteklost in prihodnost staršev samih.

Mildrid ta trenutek ni mislila na nič, še solze je zadrževala.

Milo in počasi jo je vprašal oče: »S kom pa, moj otrok?«

Po kratkem molku je odgovorila še petajóče: »Z Janezom Haugenom!«

Že dvajset let ni izgovoril v ti sobi nihče tega imena. Kolikor so starši vedeli, je prišla od Haugenovih samo nesreča nad njih hišo.

Mildrid je vganila njih misli, zato je sedela nepremično tu in čakala obsodbe.

Toda milo in počasi je začel oče iznova: »Mi ne poznamo tega moža — ne jaz, ne tvoja mati. — Ne vemo, kako, da ga poznaš ti.«

»Ne, tudi jaz ga ne poznam,« je dejala Mildrid.

»Kako si se pa potemtakem zaročila?«

To je vprašala mati.

»Tega jaz sama ne vem,« je odgovorila Mildrid.

»Toda, ljubi otrok, ti bi se ne smela spozabiti tako daleč!«

Mildrid ni odgovorila ničesar.

(Dalje.)